

ningen Sp. 2323 ff., kun i ringe Grad giver Mulighed for at vinde sikkert Overblik over Omfanget af den Virkning i beskyttelsesmæssig og beskæftigelsesmæssig Henseende, som den siden Januar 1932 praktiserede Valuta-Ordning har haft, navnlig for den danske Industri. Grunden hertil er først og fremmest den, at man fra Administrationens Side er vejet tilbage for at anstille en Undersøgelse med direkte Sigte paa Besvarelsen af de stillede Spørgsmaal, men har ment at kunne begrænse sig til Udnyttelse af foreliggende statistisk Materiale, indsamlet i andet Øjemed. Følgen er da blevet, at man ved Afslutningen af Kommissionens Arbejde i Virkeligheden er ude af Stand til paa forsvarlig Basis at udtale sig om Valuta-Ordningens Virkninger paa de ovennævnte meget vigtige Omraader.

Det er imidlertid nærværende Mindretals Opfattelse, at disse Forskydninger har været store, at de foreløbig unddrager sig Konstatering, og at de i væsentlig Grad kan føres tilbage til den Kendsgerning, at den bestaaende Valuta-Ordning har fjernet sig fra sit oprindelige Formaal for at tjene Interesser, der i givne Tilfælde vil vise sig at være modsat det oprindelige Formaal, nemlig det handelspolitiske, det at tjene til Støtte for vor Eksport. Nærværende Mindretal har derfor set det som sin Opgave under Udvalgsbehandlingen at skaffe Ørenlyd for den Opfattelse, at Valuta-Ordningen i Overensstemmelse med Forholdene ved dens Tilblivelse i Januar 1932, først og fremmest skal forfølge handelspolitiske Formaal, og Mindretallet har udarbejdet et dertil sigtende Forslag, der findes optrykt nedenfor i nærværende Betæknings Sp. 2377 ff. Om dette Forslag ønsker man at gøre disse Bemærkninger:

Det er vor Opfattelse, at den hidtidige Valuta-Ordning i alt for høj Grad har været et rent administrativt Anliggende; naar en Ændring heri skal tilvejebringes, bør det kun ske paa een Maade, nemlig ved at styrke de Organer i Valuta-Ordningens samlede Administration, der er Udtryk for Lovgivningsmagtens Medvirken. Dette søges opnaaet derved, at Rigsdagens Valutaudvalg (§ 1) styrkes, dels derved, at Handelsministeren ikke alene har Pligt til at *forhandle* med dette Udvalg om de Forskrifter, der fastlægger Forholdet mellem Nationalbanken og den kgl. Bankkommissær for saa vidt angaar Bankens Valutapolitik, men at disse Forskrifter skal *godkendes* af Udvalget (§ 2), dels derved, at den endelige Fastlæggelse af Importreguleringens vekslende Omfang og Indhold bestemmes af Rigsdagens Valutaudvalg (§ 7). Dette Forhold maa tillægges en overordentlig Betydning, navnlig naar Bestemmelsen ses i Sammenhæng med det i §§ 3 og 4 anførte, hvor det fastslaas, at alene handelspolitiske Hensyn skal danne Rammen for Importreguleringens Omfang (§ 3), og at Skønnet herover i første Instans skal henlægges til et Udvalg af Repræsentanter for de eksporterende det vil sige valuta-skabende Erhverv (§ 4). Det er nemlig vor Opfattelse, at den Sagkundskab, der i saa Henseende er til Stede indenfor de eksporterende Erhverv, hidtil kun i utilstrækkelig Grad er udnyttet af Administrationen, og Forslagets § 4 tager da Sigte paa at afhjælpe denne Mangel ved at paabyde, at Grundlaget for Importreguleringen tilvejebringes under Udnyttelse af den i Erhvervene værende Sagkundskab som *raadgivende*, medens den endelige Bestemmelse træffes af Rigsdagens Valutaudvalg.

En Ordning af Importreguleringen som den af os foreslaaede vil ogsaa medføre en stærk Begrænsning af selve Importreguleringens Omfang, idet de handelspolitiske Hensyn ikke vil kræve et blot tilnærmelsesvis saa stort Antal Varer underlagte Importreguleringen som hidtil, hvoraf Følgen vil blive, at store Dele af Importen paa ny kan overføres til Frilisten. Den foreslaaede Ordning vil saaledes være et indledende Skridt til en virkelig Afvikling af den hele Valuta-Ordning, og derigennem en Forenkling af det hele System.